

## Laukaus

*Juoksin ja juoksin. Sydämeni syke nousi ja mikään ei voisi estää minua. Pari päivää aikaisemmin olin lukenut että jos juoksisi henkensä edestä, aivot aiheuttaisivat sen että ei voisi pysähtyä ennen kun olisi turvassa. Mutta juuri nyt tuntui siltä että en ikinä voisi lopettaa juoksemista. Hiki valui ja käteni olivat kylmän hikiset. Samalla kun juoksin, yritin muistaa mitä juuri oli tapahtunut, mutta palapelin palaset eivät menneet yhteen, ei vaikka kuinka yritin.*

Asun pienellä paikkakunnalla missä ei ikinä tapahdu mitään, emme ole ikinä olleet missään lehdessä, tai no kerran kuulin mummolta että täällä oli ollut Suomen paras korvapuusti, mutta ei enempää. Paikkakunta on niin kuin se täydellinen paikka kaikissa rakkausleffoissa, missä kaikki on ihan tavallista ja normaalia. Normaaleja ihmisiä, normaaleja kouluja, normaali K-market ja ihan normaali tunneli mikä on täysin graffitin peitossa. Siellä ei pysty näkemään mitä seinillä lukee, vain seinät ovat eri värien peitossa. Ennen tunnelissa on kyllä ollut valot, mutta joku rikkoi ne. Sinne tuli kyllä joitakin miehiä korjaamaan niitä, mutta ei niistä niin paljon parempia tullut.

Olen ihan varma että et vielä vuosi sitten olisi tietänyt että tämä paikkakunta on olemassa, mutta nyt olet varmasti kuuluut siitä ja tiedät paikan ihan varmasti. Tätä ei nimittäin enään voi olla huomaamatta, koska nyt paikkakunnan nimi on jokaisen iltalehden etusivulla. Täällä on nimittäin tapahtunut monta murhaa viimeisen kuukauden aikana. Neljäs syyskuuta oli ensimmäisen uhrin vuoro, seitsemäs syyskuuta murhattiin pariskunta, kymmenes syyskuuta oli toisen pariskunnan vuoro ja toissapäivänä kuolleena löydettiin 15-vuotias poika. Poika oli ollut minun paras kaveri jo monta vuotta ja hän oli myös minun luokallani. Olimme tunteneet toisemme ihan pienestä asti ja myös meidän vanhemmat olivat keskenään

parhaat kaverit. Monet olivat pitkän aikaa luulleet että me olisimme olleet jotain enemmän kuin vaan parhaat kaverit, mutta niin ei ole ikinä ollut.

Kun minä toissa aamuna sain tietää mitä hänelle oli tapahtunut, hajosin sisältä. Onneksi minulla kuitenkin on jo pitkän aikaa ollut tosi ihana ja minua tukeva poikaystävä. Tykkään tosi paljon hänen tummanruskeista silmistään. Ollaan tosin tapeltu minun parhaasta kaverista niin monta kertaa, että en edes muista kuinka monta kertaa. Itse luulen että minun poikaystäväni on hieman mustasukkainen, mutta hän itse sanoo että ei ole.

Kaikkien mielestä kaikki mitä on tapahtunut, on tottakai tosi kauheaa ja surullista, mutta minä olen eniten vihainen. Vihainen siitä että poliisi ei ole saanut murhaajaa kiinni, vaikka syvällä tiedän että he kyllä tekevät parhaansa. Vihainen siitä, mitä murhaaja on tehnyt, miten voi semmoisen asian edes tehdä? Itse en edes voisi ajatella, että joku tekee semmoisia asioita, se on ihan käsittämätöntä.

Tänään minulla loppui koulu 15,55 ja lähdin heti sen jälkeen jalkapallotreeneihin. Treenit alkoivat puoli viisi ja kestivät puoli kahdeksaan asti, siinä oli tavalliset futistreenit ja juoksutreenit. En tykännyt yhtään näistä treeneistä mutta oli pakko mennä. Treenit menivät yllättävän hyvin ja minulla oli huippuhyvä olo kun kävelin kotiin päin. Olin myös ruvennut kuuntelemaan uutta ruotsalaista podcastia, siinä oli kaksi tyttöä nimeltään Alice ja Bianca. Kotimatkan kulki ensin ala-asteen koulun ohi, sitten tunnelin ohi ja matkan päässä oli K-market. Kävelin juuri ala-asteen ohi ja kohti tunnelia. Kun olin tunnelissa luulin kuulevani askeleita, mutta en ajatellut sitä sen enempää kun korvissa soi Biancan ihana nauru. Yhtäkkiä tunsin että joku otti kiinni niskastani. Tunsin paniikin. Pääni kääntyi alaspäin, niin että näin nyt vain ihmisen kengät. Hänellä oli kirkkaankeltaiset kengät joissa oli huolimaton nauhoitus. Keräsin rohkeutta ja päättäväisyyttä. Käännyin ja löin ihmistä joka piti minusta kiinni, poskelle, ja aloin juosta.

Keltaisten kenkien kuva ei vain halunnut jättää minua rauhaan ja en voinut välttää katsomasta jokaisen minua vastaan tulevan ihmisen kenkiä. Kenelläkään ei ollut samanlaisia, paitsi poikaystävälläni. Mutta eihän se nyt voinut olla hän, koska ei kai oma poikaystäväni nyt voinut hyökätä minun kimppuuni? Ei, niin se ei vaan voinut olla. Ja vaikka olin päättänyt että niin ei voinut olla, ajatus kyti kuitenkin jossakin sisälläni.

Joka päivä ajattelin sitä mitä oli tapahtunut ja mietin jos se oli murhaaja joka oli hyökännyt minun kimppuuni ja mitä olisi voinut tapahtua jos en olisi juossut sieltä pois? Ehkä minua ei olisi enää ollut. Ajatukset olivat kauheat ja viipyivät päässäni, vaikka yritin olla ajattelematta niitä, erityisesti iltasin kun minun oli tarkoitus nukkua.

Seuraavana aamuna aamiaisella lempileipäni oli loppu joten minulle tuli jo aamulla vähän huono mieli. No ihan sama, ajattelin ja lähdin aamupalapöydästä. Mutta tulin heti iloiseksi kun muistin että tapaisin myöhemmin poikaystäväni. Meikkasin, laitoin hiukset ja katsoin sitten kelloa, se näytti 12:06 mikä tarkoitti että ehtisin hyvin bussiin joka lähtisi 12:25.

Kun saavuin perille koputin oveen ja poikaystäväni tuli avaamaan. Astuin sisään ja hän antoi minulle heti halin. Olin aina iloinen kun olin hänen kanssaan mutta kun hän halasi minua näin neonkeltaiset kengät rytättynä eteisessä. Niissä oli jotain outoja punamustia läikkiä. Ihan niinkuin joku olisi yrittänyt piilottaa ne. Tuli heti paha olo, ajattele jos se olikin verta. Menimme hänen huoneeseen ja näin sielläkin harmaat verkkarit ja tummansinisen hupparin. Molemmissa vaatteissa oli samanlaisia läikkiä kuin kengissä. Tulin vaan enemmän ja enemmän huonovointiseksi, ja se sai minut ajattelemaan sitä mitä oli tapahtunut tunnelissa toissapäivänä, mennessäni kotiin treeneistä. Päätin kertoa siitä poikaystävälleni. Mutta hän ei mitenkään halunnut kuunnella ja tuntui siltä että hän keskeytti minut joka kerta kun yritin kertoa. En aio huijata, suutuin oikeasti hieman, koska eikö hänen pitäisi kuunnella minua? Keksin valheen ja sanoin että minun pitäisi lähteä jo nyt kotiin, ja niin tein. Muistin samalla että minun piti mennä seuraavana kavereitteni kanssa ostoksille, ja tuli heti parempi olo.

Kun tulin kotiin äiti istui ruokapöydän ääressä ja katsoi minua, no sillä katseella. Rupesin heti miettimään mitä kaikkea huonoa olinkaan tehnyt. Mutta päinvastoin, äidillä oli hyvä uutinen. Poliisit olivat vihdoinki pidättäneet murhaajan, se oli kuulema joku poika nimeltään Elias Dahl. Puh, onneksi hänet oli pidätetty niin ei tarvinnut enää pelätä.

Seuraavana aamuna kaikki meni hyvin ja lähdin kaupungille kavereitteni kanssa ja meillä oli tosi kivaa. Olin ajatellut kertoa siitä mitä tapahtui tunnelissa mutta unohdin. Ostin uuden vaaleansinisen raidallisen yöpuvun ja pari kylpyläjuttua. Menimme kaikki samalla bussilla ja kävelin sitten sen lyhyen matkan kotiin, mikä kesti suunnilleen 7 minuuttia. Äiti ja isä eivät

olleet kotona koska heidät oli kutsuttu viini-illalliselle heidän ystäviensä luokse. Olisin voinut mennä mukaan mutta en vain ollut halunnut lähteä, vaikka olisi kyllä pitänyt.

Katsoin rauhassa Bond – leffan ja söin sipsejä uudessa yöpuvussani. Leffan lopussa kuulin koputuksen ja ajattelin että se oli varmaan naapuri joka halusi vain lainata jotain. Nousin sohvalta ja avasin oven. Mutta ei edessäni ollut naapuria. Siinä oli henkilö jolla oli ihan mustat vaatteet, neonkeltaiset kengät ja musta ase. Hänellä oli myös maski päällä, joten en nähnyt muuta kuin silmät. Nopeasti ehdin ajatella että tunnistin ne, olivat tummanruskeat. Yhtäkkiä henkilö sanoi jotain.

- Yritin tunnelissa, mutta epäonnistuin, mutta tällä kertaa en aio epäonnistua,

Samassa henkilö ampui laukauksen kohti taivasta.

*Ja silloin minä aloin juosta.*